

Dr. Hopp László

VÁRATLAN ÜZENET

Régen történt.

És rövid volt.

Miért emlékszik mégis ilyen élénken erre a futó kalandra?

Állát összekulcsolt kezein nyugtatva, a férfi szórakozottan pásztázta a komputer képernyőjét. Újra és újra belekóstolt az előtte álló elektronikus üzenet szavaiba. Néhány egyszerű mondat csupán. A múlt felvilantása. Mégis valami időtlenség sugárzott belőlük.

“Szia ...!

...Az Internet egy furcsa találmány: „az éterben” elfelejtett barátokat, ismerősöket lehet megtalálni és olyanokat is, akiket sosem volt szándékunkban elfelejteni, mégis eltűntek az életünkből. A napokban akadtam rá a WEB oldaladra és gondoltam, hátha emlékszel rám. Amint olvastam rövid bemutatkozód és böngésztem képeid között, kellemes emlékek rohantak meg...

Ahogy Te talán emlékszel rám:

Kati”

A férfi önkéntelenül egy verssort kezdett mormolni magában: „...Mint a kő, ami után a víz meg sem csobban...”

„Hát persze! A vers! — Kettő is!”

A könyvespolc melletti szűk sarokban egy megviselt, poros papírdoboz árválkodott. Ebben gyűjtötte össze, és valami megfoghatatlan oknál fogva máig is őrizte féltett apróságait: kifakult fekete-fehér képeket, el nem küldött leveleket, egzotikus tájakra csalogató képeslapokat, elnyűtt utolsó havi diákkori buszbérletét és persze, gyűrött papírszeletekre vetett versek hosszú sorát.

„Milyen fontosak voltak ezek valamikor,” húzta el száját egy fanyar mosolyra, miközben a dobozban turkált. — „És most...?”

A válasz ebben a szakadozott, de időtálló ládikában rejtőzött, ami hűségesen kísérte vándorlásai során kontinensek és országok között.

Mélyen beszívta a kis doboz dohos illatát.

Ez az illat az egyetemi könyvtárra emlékeztette, ahol kedvenc könyvtárosa, Ili néni, dohogva tett le egy-egy archaikus számba menő folyóiratot az asztalára.

„Kedvesem, már megint föl kellett forgatnom a raktárat maga miatt!” Ilyenkor Ili néni ráncba szedte homlokát, de egy bátorító mosoly mindig ott bujkált az ajka szegletében.

Végül megtalálta a két verset. Gondosan kisimította a gyűrött papírlapokat. Mintegy elfelejtett idők krónikáján, szeme elégedetten végigsiklott a gondosan letisztázott költeményeken. Ez volt az első:

Nem ilyen búcsút...

Nem volt olyan rossz együtt,

hogy így váljunk el...

ostobán széthullott az idő,

amire többé már senki nem figyel.

Pedig volt annyi szelíd sóhajunk együtt,

hogy kigyó-hallgatással ne fordulj el akkor,

még ha tévedtünk is... egy darabot

elvettem belőled, és én is adtam Neked magamból.

Csókoltunk annyit, hogy a Te szíved is
dobbanjon, amikor ott hagytál magamra
s hallgattunk annyit a csendben,
hogy az én szívem dobbanását is meghalljad.

Simítottam a bőrödet annyiszor,
hogy kívánd a kézszorításom,
hogy megvárd míg mondom:
légy boldog, őszintén kívánom.

Volt annyira értelmes furcsa
szerelmünk, hogy meglepjen:
most már csak a harag marad
közöttünk. És akkor eljöttem.

A kultúrházban azon a régmúlt szombat estén is a kedvelt helybéli zenekar játszott. A város ikonikus szovjet stílusú piros épülete visszhangzott a bulizók morajától és a parkettás táncteremből kiáramló dübörgő beatzenétől. A tágas előtérben kipirult arcú fiatalok tolongtak a bárpult előtt, míg a teremben a szólógitáros tépte a húrokat a dobok és a basszusgitár kíséretében. Az orgonista megszokott laza stílusában, féllábon egyensúlyozva követte a ritmust, és időnként derűsen rávigyorgott a dobosra. Ott, ahol most a zenekar játszott, hétköznapiokon a táncterem büszkesége szokott állni: egy fényesre polírozott gesztenyebarna pianínó. Valamikor idejárt zongoraleckékre, és ritka kiváltságnak számított, ha a kopott gyakorló zongora helyett a pianínón gyakorolhatott. A pompás hangszer azonban most a háttér félhomályában húzódott meg alig észrevehetően. Az estét nem zongorára szánták.

Bent a füledt terem kesernyés sörillatában, a szemet facsaró sűrű füst jótékony fátyla alatt, felszabadultak a verejtékező vágyak. A táncolók önfeledt révületben ringtak a zene ütemére, vagy szorosan egymáshoz bújva lépkedtek tétován, ügyet sem vetve az elmaszatolt rúzsra vagy a reménytelenül összegyűrt frissen vasalt blúzra. Ellenállhatatlan vágy ébredt benne, hogy belesodródjon ebbe az örvénylő násztáncba. Egy lány derekát szerette volna átölelni valami mélyből jövő, legyőzhetetlen ősi vággyal, ami mostanában egyre gyakrabban hatalmába kerítette. Képzletében olyan szorosan magához húzta a lányt, hogy a részegítő nőies illatok teste minden zugába beszivárogtak. Egy pillanatig megbódult, mintha egy kecsesen hajlongó virágokkal teli varázskertbe lépett volna át.

De nem volt jó estéje. Talán a túl erős volt vágyakozása...vagy a türelme nem volt elég.

Egy idő múlva megunta, hogy ismerősei sikereit nyugtázza és otthagya a tánctermet. Kint a teraszon a langyos éjjeli fuvallat kissé kitisztította fejét.

Igen. Szülővárosa mágikus nyári estéi máig is benne élnek. Az éji madarak rikoltozása, a hosszú hársfazor édeskés illata, a neonok halk zümmögése, a cipőgyár távoli moraja és a folyó utánoszhatatlan éjszakai neszei mind együtt egy olyan felejthetetlen potpourrit teremtettek, amit azóta sem talált meg máshol. Pedig kereste; Isten a megmondhatója, hogy mennyit kutatta a világ mind a négy szegletében.

A lépcsőkön megpillantott egy lányt. Láthatóan éppen hazaindulni készült. Szemük vonala egy pillanatra keresztezte egymást. A lányon testre szabott, szűk nadrág volt. Csinos, sápadt arcát frappáns kontrasztként keretezte fekete pulóvere és fiúsan rövidre vágott sötét haja. A fiú hozzálépett. A lány arca ismerős volt, de a nevét nem tudta. — Később derült ki, hogy egy volt osztálytársa húgát szólította le. Így van ez egy kisvárosban, ahol „mindenki ismer valakit, aki ismer Téged”. — Kérdésére, hogy hazakísérheti-e, a lány egykedvűen válaszolt, „Ha nincs jobb dolgod...”

Nem volt, így együtt indultak el.

„Elég messze lakom, ha megunsz leléphetsz.”

„Nem szokásom félbehagyni, amit elkezdtem.”

A lány elmosolyodott. Bemutatkoztak egymásnak és tovább lépkedtek. A lány neve Kati volt. Mire a multság morajai elcsendesültek mögöttük, Kati hangja megélenkült és időnként érdeklődő pillantásokat vetett kéretlenül mellészegődött társára. Bár a kertés ház, ahol Katiék laktak valóban jókora távolságra volt, aznap este az út mintha megrövidült volna. Az utcasarokhoz érve megálltak. Fölöttük egy neon lámpa zümmögött halkán, amit időnként harsány sercegő zaj váltott fel, mintha a fénycső kiégésre készülne. A vibráló kék fénysugárban hosszan elbolondoztak. Az érzelmek eredetétől kezdve a csillagok rejtelméig sok minden szóba jött, és Kati apró kuncogásai melegséggel töltötték el a fiú szívét. Azon az éjjelen reggel háromra ért haza és túlfűtött szíve még jó darabig ébren tartotta.

Az elkövetkező napokban sokat voltak együtt. Bejárták a kisváros utcáit, kóboroltak parkokban, elpötyögtek a kultúrház pingpong termében és tallóztak a könyvtárban. Katit komolyan aggasztotta a közelgő érettségi év, és a gimnázium otthagyzását latolgatta. A fiú elszántan bátorította, és segítségét ígerte a felkészülésben. Késő éjszakába nyúló sétákat tettek a folyó mellett. A gáton andalogva sok mindenről hosszan elcsevegtek, máskor a parton ülve hallgatták a víz locsogását. A teliholdat, ami nesztelenül követte őket a gátoldal fényesre kopott földútján, természetes kísérőjüknek tekintették. Az éjszakai madarak is nekik rikoltoztak, és a csend csak azért telepedett le a Tisza partjára, hogy kihallgassa őket. Hiszen ez az ő soruk volt.

Bár az együtt töltött órákat mindketten izgalommal várták, a fiú egy idő után észrevette, hogy Kati arca néha elkomorult. Olyankor csak ült és hallgatott, mintha kilépett volna a jelenből. Arcát elfordította, mély zöld szemével a távolságba. Egy alkalommal a fiú megkérdezte, hogy van-e valakije. Kati csak a fejét rázta, de a válasz nem volt meggyőző, és a fiúban lappangó bizonytalanság ébredt. A kétely rövidesen kínzó érzésbe váltott.

„Talán túl sok vagyok neki? Túl sokat várok el tőle?”

„Mit tudok egyáltalán erről a lányról?”

Sebesen zajló gondolatait szerette volna megosztani újdonsült társával, de Kati makacsul őrzött magában valami titkot. A fiú minden próbálkozása konok ellenállásba ütközött, amikor megpróbált a vélt álarc mögé betekinteni.

Rövid néhány nap múlva aztán mindennek vége is lett.

Aznap a fiú kiment a határba. A zöldellő búzatáblák mellett leült egy akácfa szelíden ringó árnyékában, és nekikezdet az első versnek: — Nem ilyen búcsút. A leveleken átszűrődő fény lustán táncolt a papíron, ő pedig az elmúlt napokról tűnődött. És írt. Csak írt. A szavak, mint egy forrásból csörgedező csermely, könnyedén folytak tollából; később alig kellett javítania a sorokon.

A vers valamelyest könnyített borús gondolatain, de a kudarc érzése konokul tovább kínoztta. A lelke mélyén továbbra is mardosó zaklatottság gyűrűzött: valami fontosat nem tisztázott még kettőjükről! Mi maradhatott? Azt tudta, hogy Kati döntése végleges volt, és az okot is gyanította. Sértett büszkesége ellenére mégis nőtt benne egy igazi búcsú vágya. Egy búcsú, ami megmutatja a lánynak, hogy ő nem kapaszkodik az elérhetetlenért, és képes elfogadni a választ, bármilyen fájdalmat is hozott neki. A gondolatok megállíthatatlanul gyűltek és pörögtek a fejében. Talán Ady érezhetett valami hasonló jeges forráságot a szívében, amikor megírta az Elbocsátó szép üzenetet Lédának.

Két nappal a szakításuk után megírta a második verset, aminek záró sorai az internetes üzenetet olvasása közben érthetetlen módon az időközben már férfivé vált fiú eszébe jutottak.

El Tőled

Hogy játszottál tudom,
ha volt is gyengébb perced.

Miért sajnállak? Nem is értem.
Messzire kéne Tőled elmennem.

A búcsúnk, most úgy jött,
mint jókedv: könnyű tánclépéssel,
mely közben valahol megbotlott.
Valamit kihagytál, amit vártam. Vége.

Oly sokat kaptam Tőled,
s mert olyan vagyok,
csalódott életed belém martad.
Nem vetted észre, hogy mást is adhatok.

Voltunk boldogok is, nem mondom,
sodródtunk a múlt idővel tehetetlenül.
Olyankor szemed a mezők színével fénylett rám,
— de mégsem...őszinte vágyad mindig elkerült.

Jó, szereted. És hogy langyos
alkonyatkor nekünk szólt a folyó,
a hold előttünk ragyogta fehérre az utat,
az semmi. Mit tegyek hát...megfullad a szó.

Gyenge voltam...mint egy kő,
amelytől meg sem csobban a víz.
Többet érsz. De életed megy tovább,
mint régen. S talán jobb is így.

Hiányzol majd. Minden este kellene azon az úton
járni. Minden este meg kellene állni ott.
Többet nem űzi csillag türelmével az égen
az egyik csillag a másik csillagot.

Igen, a kő és a csillagok. Ezek a fiúkori emlékek őrződtek meg egészen a férfi koráig. Ezek a gondolatok kéredzkedtek vissza emlékébe a váratlan üzenet olvasása közben. Ma a csillagok rejtelseihez vezető kapuk egyre tágabbra nyílnak előttünk. Az Ősrobbanás lassan föladja titkait! A világ a Nagy Hadron Kollider megnyitását ünnepli!

De az a kő...az a kő, amit képzelete a fodrozatlan vízbe hajított, továbbra is titkok őrzője. Titkok, amik csak benne és Katiban rejtőznek. És íme, közel 30 év után, jön egy üzenet az Interneten. Egy kéznyújtás a régmúltból.

„Szia ...!

...Az Internet egy furcsa találmány: elfelejtett barátokat, ismerősöket lehet megtalálni az éterben...”

Rövid tűnődés után a férfi kimért válaszbba sűrítette újonnan felkavart gondolatait:

„...Nosztalgikus érzésekből én is kivesszem a részemet, bár nem tudok olyan nyíltan beszélni róluk, mint Te. Örülök, hogy rövid ismeretségünk nem múlt el Rajtad nyomtalanul. Talán mégsem voltam egy kő

csupán, „amelytől meg sem csobban a víz”. Na, de ennyi elég az emlékekből! Szívesen hallanék Rólad többet.

Üdv:...”

A viszont üzenet nem sokat váratott magára. Kiderült, hogy a lány, aki az érettségi előtti évben azon gondolkodott, hogy félbehagyja a gimnáziumot, időközben anya és sikeres diplomás lett. Kati így emlékezett vissza válaszában:

"... 30 évvel ezelőtt érzékeny, könnyen sérülő fiúnak találtalak. Emlékszel, hogy még verset is írtál hozzám? Azt hiszem, hogy tizenéves lányként nem értékeltem azt, ami Te valójában voltál. Hidd el, hogy az a kő pedig azóta nagyot csobbant..."

„Hát az emberi lelkek titkai,” tűnődött el a férfi, „nem vetekszenek a csillagokéval?”